

מפולין לכפר-סבא

השבוע התבשרנו שקבוצת הפועל כפר-סבא מהליגה הלאומית ההתאחדות את מאמן נבחרת פולין (9 לשעבר, ויוצק לאוארק, כמאמן שלה.

מדוע זה לא מריח לי טוב? מדוע אינני נסחף בהתפעלות הכללית?

מדוע איש בעל שיעור-קומה שכזה, כפי שתואר אצלנו, לא ינסה להשתלב באחת מקבוצות ההיקרה באירופה, ולהשתתף במיפ"עליהכדורגל היבשתיים אם מדובר בכזאת "סחורה" — מדוע לא מתנהלת עליו תחרות פרוצה בין קבוצות-הצמרת של אירופה, המסוגלות לשלם קצת יותר מכפר-סבא שלנו? כעונה שחלפה הובא, ברעש ובצילצולים, מתיץ, מאמן בכיר מיוגוסלביה, לאמן את קבוצת הפועל-תל-אביב. הסתבר שלא היתה לו שום תיקשורת עם השחקנים, קשיי-השפה הפריעו לו. בקיצור: כמהלך העונה הוא התפטר/פוטר/התפטר, ואילו הפועל-תל-אביב ירדה כיתה, לליגה הארצית.

למיטב זיכרוני, במשך 25 השנים האחרונות, לא הצליח אף שידוך אחד בין קבוצה מקומית לבין מאמן זר, גם אם הוצג כ"רכש השנה". המאמן הזר האחרון שהצליח פה היה גיי בונס מאנגליה. הוא אימן את הפועל-תל-ת"ת תיקוה. מתי זה היה? באמת מתי? בשנות ה-50...

בשיחוק עם דפנה ברק

רק לא במכלון!

ביום הראשון דיברתי עם אלי אוחנה, מי שקצר כותרות-ענק כאילו הוא עובר לשחק באורינוז האיסלקית, ולבסוף עבר לשחק עם ישראל אחר — רוני רוזנטל. יעצתי לאחנה שלא יחזור, בשום אופן, למכלון.

מדוע? מפני שמכלון הכללית הגיעה כבר לשאי. היא זכתה אשתקד בגביע האירופי למחזיקות-גביע, עם אחנה. כך עלה גם אחנה לכותרות. השנה יש קבוצות טובות יותר, המתחרות על הגביע הנכסף.

מאחר שההישגים האחרונים שייכים, בין השאר, למאמן היוצא של מכלון, רדימוס, קשה לי להניח שמאמן בלתי-ימנסה כמו רודי קרול (שהוא שחקן נודע, אך חסר-ניסיון באימון) יעצור את מכלון מדרכה הטיבעית למטה.

ככה זה: אחרי שיא ניתן רק לרדת, ולאלי אוחנה אסור להיות שותף לירידה הזאת. מכלון עלולה לרדת מהכותרות, ואז שמו של אוחנה ייעלם מהן במקביל.

הסברתי לאחנה שעליו לנסות למצוא את מקומו בליגה האיסלקית.

הוא נשמע מרוגז ופגוע מהתנהגותו של מעוז, סוכנם המשותף של רוזנטל ושלו.

אגב, למרות השמועות האחרונות דברר פציעותיו של רוזנטל, המערערות את סיכויו לשחק באורינוז, אני צופה שרוזנטל ישתלב יפה בקבוצה האיסלקית.

אחנה סיפר לי שעל המשאומתן, שמנהל מעוז, סוכנו, בעניין רוזנטל, נודע לו רק מהעיתונים. מעוז הסתיר זאת ממנו.

הוא כליך נפגע, עד שהודיע למעוז: "אני

ציון צמיר, העולם הזה

רוזנטל

הסוכן המשותף הסחירו"

כעת הוא חוזר למכלון, אבל אמרתי לו לנסות ולהשתלב בליגה האיסלקית, אולי בליגה הצרפתית, או אפילו בקבוצת-צמרת בלגית — רק לא במכלון!

מתק כל קשר איתך!" מעוז אמנם התנצל, אבל אוחנה היה פגוע מדי. הוא נשמע לי מדוכדך. לכן, כנראה, לא השתתף בפתחת אימוני-הנבחרת.

שער עצמי מרוב פחד

נוסטלגיה

איפרופו מישחקים בינלאומיים: ב-1974 נסענו למישחקי עמי-אסיה בטבראן. האיראנים שיכנו אותנו במחנה סגור, מטעמי-ביטחון. צנתנים הקיפו את המחנה. היינו מבודדים במשך ארבעה שבועות. כמעט יצאנו מדעתנו.

פניתי לגנרל האיראני שהופקד עלינו: "תן לי להוציא את השחקנים ככה לבית-מלון,

לנוח. לשטוף את העיניים..."

אמר לי הגנרל: "השאה הודיע לי, אישית, שאבוי לי אם תיפול שעה מראשו של אחד הישראלים". אמרתי לו: "אוקיי, אבל דע לך שאם

ציון צמיר, העולם הזה

ירלין

זה טעון בירור"

נעפיל למישחק-הגמר, לא יעזור לך דבר — אני מוציא את שחקני לכוס-קפה במלון ה"יר" 10:00.

בטורניר השתתפו אז נבחרות ידועות, כמו מלזיה, יפאן, בורמה, דרום-קוריאה, צפון-קוריאה ואחרות.

כבר במישחק הראשון הכסנו את מלזיה 8:3. מכיוון שזו היתה אלופת-אסיה בפועל, זכינו בכותרות כיד הדימיון הנהוגה במזרח.

אחרי-כך ניצחנו את הפיליפינים, בורמה (3:0), יפאן (3:0). כוויית סירכה, כמוכן,

להופיע נגרנו, וזיכתה אותנו בניצחון טכני. כך העפלנו לגמר נגד איראן.

באמת הוצאתי את השחקנים מההסגר יהודי איראן ניצלו את ההזדמנות להיפגש איתנו. הם הרדימו אותנו, כשהתחננו — לא חסכו כל לשון של בקשה: — שנפסיד — במישחק. הם חששו מפני פגיעות, אם ננצח את המקומיים. השאה הופיע על מסכי-הטלוויזיה, מדי כמה שעות, וקרא לסובלנות ולאיפוק מצד אוהדי הכדורגל.

כשהגענו למישחק-הכדורגל ביום המכריע, הגיע גם האוטובוס שהיו בו שחקני איראן. נתתי להם "זכות-קדימה". לא רציתי שהשחקנים הישראלים יחזו בקבלת-הפנים הסוערת לאיראנים, וייהבלו.

האיראנים עלו למיגרש עוד בבגדים אד רחיים, ונפספו לקהל. מימי לא שמעתי כאלה שאגות ויללות: זה היה מצמרר. לא יכולנו לשמוע זה את זה. השערות שלנו סמרו.

השחקנים הישראלים הוכו בהלם. הסתבר שבאיצטדיון, שנועד להכיל 120 אלף צופים, נדחסו 160 אלף איש שישבו שם מהבוקר, עם תופים וכלים מרעישים.

השחקנים הישראלים רק רצו לסיים את המישחק. הם רצו לברוח הרחק משם. גם השופט הסינגפורי נראה מבוהל. השחקנים המארחים עלו למיגרש כמו מסוממים, ונתנו בוקסים לשחקנים שלנו, נגחו בהם במקום בכדור... כשיכדמו של דבר: הפסדנו שם משער עצמי, וברחנו על נפשנו.

כשירדנו במלזיה-העופה בג'ורדן, המתין לנו שריה-הינוך דאז אהרון ירלין. חשבתי שיברך אותנו על מדלית-הכסף שזכינו בה, על הכבוד שהנחלנו למדינת-ישראל. איפה: מה אמר לי כבוד-השר, בארשת רצינית? "נצ" טרך לברוק מה אירע במישחק האחרון. זה טעון בירור יסודי!"

פאראגווי אהובתי

בתחילת החודש התחילו אימוני-הנבחרת לקראת מישחקי קדם הגביע העולמי. המנצחת בין שלוש הקבוצות — פאראגווי, אקוודור וקולומביה — תשחק מול ישראל בסתיו. לכן אני מרוצה מכך שאחד המאמנים הלאומיים, יצחק שניאור, נסע, "לרגל" אחרי היריבות הפוטנציאלית.

גם לי יצא "לרגל" אחרי פאראגווי. בעת שהותי בחו"ל, צפיתי במישחק בראזיל-פאראגווי.

אני יכול להרגיע את כל הנשמות המודאגות ולהצהיר שפאראגווי היא נבחרת בינונית ומטה. היא סובלת מכמה נקודות חלשות: שוער חסר-ביטחון, שספג שער שטותי מרגלי בראזיל ועשה טעויות למכביר, והגנה מבולבלת ביותר.

אני מאוד מקווה, על פי מה שהתרשמתי השבוע, שפאראגווי תהיה הנבחרת שתעמיד לשחק נגד ישראל.

מאידך, אני מקווה מאוד שלא תהיה זאת קולומביה. קשה לי לשכוח כיצד חזיתי, במישחקים הקודמים של הגביע העולמי, במישחק-בית של קולומביה (בבונוטה) נגד בראזיל.

נכון, בראזיל ניצחה, אבל קשה לי למחוק מזיכרוני את האווירה הפרועה, את המישחק הקשוח שהיא הכתיבה, ואת המאמצים שהשקיעו הבראזילים. מיגרש ביתי כמו המיגרש בבונוטה — שכלל אוהדים פאנאטיים והפגעים שהתעופפו לעבר המיגרש — אינו מהרצויים עבור ישראל. בכל זאת, יש לזכור שקיים פער-ענק בין נבחרות דרום-אמריקה: בין בראזיל וארגנטינה לבין פאראגווי או קולומביה.

למרות האופטימיות שהשריתי בשורות אלה, מרבית הכוכבים הישראלים טרם התחילו באימוניהם. אני מקווה שמחנה-האימונים בשווייץ, שם לא ייאלץ איש מהם לטפל בבעיות מס'ההכנסה והטרדות מהדודה, יעשה את שלו. אופטימיות, אופטימיות, אבל אין צורך להיתפס לשאננות!